

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Expedita Juris Divini, Natvralis, Et Ecclesiastici Moralis Expositio

Tamburini, Tommaso

Coloniæ Agrippinæ, 1665

De benedictionibus, seu Velationibus Matrimonij. Caput Quartum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40132

rito censet Castrop. l. c. quam vis ipse nostram, hoc est, communem sequatur.

15. In iure autem prima pœna contra Parochos, vel Sacerdotes ex eorum delegatione assistentes ejusmodi Matrimonio Clandestino, id est, non præmissis denunciationibus, his verbis fertur: *Si Parochialis Sacerdos tales id est, eos pro quibus denunciations præmissæ non fuerunt conjunxerit, per triennium ab officio suspendatur. gravius puniendus, si culpa gravitas postulaverit.* Hanc suspensionem esse lætæ sententiæ dicit Covarruvias, esse ferendam Henrici. & Sairus, quorum utramque sententiam esse probabilem, indicat Fillucius b eisdem citans.

16. Secunda, est contra ipsos contrahentes, sic enim dicitur ibidem; *Sed his qui taliter præsumpserint, etiam in gradu concesso, copulari condigna poenitentia imponatur.*

17. Tertia, dicitur, si conjuges prolem suscipiant ignorantes, se impedimento dirimenti laborare, ipsa proles, quæ alias legitima à Jure esse concedebatur, legitima non sit, si dicti conjuges contraxerunt, non præmissis denunciationibus.

18. Aliam pœnam iisdem imposuit Tridentinum e in hunc modum. *Qui, quamvis ignoranter, intra gradus prohibitos contraxerunt, spe consequenda dispensationis caveant, si (Certè cum culpa) Matrimonium contraxerunt, denunciationibus non præmissis.* Hæc Tridentinum, quod quidem non ligat manus Pontificum, quasi hi non possint dispensare, sed solum his verbis notatur, habito hoc sensu Concilii, difficilium Pontificem dispensaturum & ipsos dispensandos obligari, quando perunt dispensationem, exprimere Pontifici, scilicet ignoranter, quoad impedimentum, tamen sine denunciationibus contraxisse. Hæc latius disputata. Lege apud citatos, f aliofque.

CAPUT IV.

De Benedictionibus, seu, ut vocant, Ve-
lacionibus Matrimonii.

§. I.

Sub qua obligatione, &c.

Hæc est postrema sollemnitas Matrimonii inter Missarum sollemnia omninè

præstanda Conjugibus, quando utrique contrahunt primas Nuptias, etiam alias corrupti, sed non uxorati. Cum autem ea Matrimonio accidentalibus, illique jam contracto adveniat, ejus ommissio ipsum in invalidare non potest. Dixi (quando utrique) nam, si alter ex conjugibus secundas Nuptias contrahit, an sit hoc Matrimonium secundum benedicendum, dicam mox §. sequent.

2. An verò hujusmodi sollemnitatis ommissio afferat peccatum, distinguendum est. Nam, vel quæris, an sit peccatum illas omninò negligere, vel quæris, an peccatum sit, Matrimonium consummare, antequam illæ accipiantur. In hoc posteriori casu multos habemus Doctores asserentes, non esse mortale (præciso semper scandalo, earumque contemptu) immò, nec esse veniale. Solum enim consilium, hoc est, non præceptum, ut clarè ostendunt illa Concilii verba. *Sancta Synodus hortatur, ut conjuges ante Benedictionem Sacerdotalem in templo suscipiendam, in eadem domo non cohabitent.*

3. At in priori casu, dissentiunt prædicti. Aversa b enim, & Leander loc. cit. cum aliis ajunt, esse mortale. Sanchez, & Bonacina cum aliis ab iisdem citatis ajunt, mortale non esse. Illi affirmant, quia censent, illud esse præceptum Ecclesiæ de re gravi: hi negant, quia contra, putant, præceptum, utpotè de suscipiendo Sacramentali, non autem Sacramento, de re gravi non esse. Utrumque probabile. Sed mihi probabilior est sententia hæc negans, quia, nisi clarè constent onera gravia, nolo ea Fidelibus imponere.

4. Et hic quidem non improbabiliter docet Sanchez i Episcopum posse per alias pœnas cogere conjuges ad ejusmodi Benedictiones assumendas, sed non per excommunicationem, quia hæc res non est adeò gravis, ut per excommunicationem urgeri queat, quidquid contra Sanchez sentiant Leander, k & alii.

5. In sententia autem affirmante, esse mortale, Benedictiones negligere (quæ sententia certè probabilis est) obligatio sub mortali solum esset, ne prima vice conjuges consumment Matrimonium, ommissa Benedictione, non verò pro vicibus aliis.

Ad m m

§. II. Se-

g Sanchez. 1
Azor.
Pont. ad-
ducti, &
excepti à
Leand. d. 7
matrim. q.
82. Adde
Aver. qu.
20. matr.
sec. 4. §.
Deinde.
h Boss. de
matr. cap.
9. nu. 7.

i Sanc. lib.
3. matr. d.
12. nu. 10.
Cui adde
Villalob.
ap. Leand.
l. c. q. 74.
k Leand.
l. c.

g Sanc. lib.
1. matr. d.
71. Imo
lib. 5. q. 11.
& 36.
Sanc. lib. 2.
matr. d.
71. & 72.
Pont. ad-
ducti.
libro 1.
matr. c. 33.
& 36.
h Sanc. lib.
3. matr. d.
14. Pont.
lib. 5. q. 11.
Aver. qu.
7. sec. 4.
i Supra d.
2. de di-
spen. c. 1.
nu. 29.
k In matr.
Conf. lib.
3. c. 4. Vill.
etia Sanc.
lib. 1. matr.
d. 18. &
Boss. c. 2.
de matr. d.
nu. 86.
l Novar.
in summa
c. 22. n.
m Sanc.
Covarr.
Henr. Co-
varr. cum
Sanc. d. 2.
Castrop.
d. 2. de
dispen. q. 11.
nu. 11.
n Sanc. Nov.
Pont. Co-
varr. cum
Castrop.
d. 2. de
dispen. q. 11.
nu. 11.

§. II.

Secunda Nuptia, an sint benedicenda?

1. **Q**uando conjuges ambo, vel alter ipso-
rum contrahit secundas Nuptias, non
debent benedici, ut probant ex Sacris Cano-
nibus Bellarminus *a* de Matrimonio, aliique.
Ratio præcipua est, quia Benedictiones so-
lennes Ecclesiæ non solent ex Jure repeti *b* su-
per eadem re.

a Bellar. de
matr. c. 16
nu. 2.
Sanch. lib.
7. d. 82.
nu. 15.
Barb. in
Trid. sess.
24. c. 1. de
ref. matr.
aliique.
b C. Vir.
Defec.
Nupt

2. Nihilominus quamvis ita res se habeat
ex vi Juris, tamen standum erit consuetudini,
quam singulæ Ecclesiæ laudabiliter servant.
Nam alicubi, quando alter solus ex conjugibus,
sive vir, sive femina acceperat in primis
suis Nuptiis Benedictionem, rursus accipit in
secundis, si ducat conjugem, sed primas Nu-
ptias ineuntem, & certe ita esse consuetudine
introducitur, absolute docet Sanch. loc. cit.
testans, adesse etiam de hoc quandam Extra-
vag. Joan. 22.

c Aver. l.
c. 5. iam
vero.

3. Alicubi autem, quando femina, tunc pri-
mum contrahit, seu antea benedicta non fue-
rat, iterum cum viro, quamvis vidua ante be-
nedicto, benedicitur, non autem contra, id est
quando femina benedicta fuerat, licet vir
non fuerit benedictus. Et Aversa *c* quidem
testatur, in Italia, ita introducitur communi-
ter esse. Servetur ergo, ut dicebam, cujuscun-
que Ecclesiæ consuetudo.

d Boss. c. 9.
de matr.
nu. 43.

4. Pœna Parochi benedicentis secundas
Nuptias in casu per jura, vel prædictas con-
suetudines non permissio, esse arbitratiam ab
Episcopo infligendam, concludit Bossius. *d*

§. III.

Quisnam Nuptias benedicat?

1. **I**nstituta est à Tridentino pœna suspen-
sionis ipso facto ab Officio, & Benefi-
cio, ei Parocho, qui benedicit conjuges aliæ
Parochiæ, quæ suspensio fit duratura, quam-
diu ab Ordinario ejus Parochi, à quo Benedi-
ctio suscipienda erat, absolvetur. *e*

e Vido qua
dixi supra
c. 2. §. 5.
nu. 22.

2. Hinc igitur vides, per Parochum, vel
per Sacerdotem ex ejus licentia, Nuptias esse
benedicendas, & quia Benedictiones dandæ
sunt inter Missarum solennia, ideo ad has
non posse delegari, nisi Sacerdotem.

3. Si, antequam conjuges Benedictiones
acceperint, mutent domicilium, Parochus
hujus domicilii debere benedictiones dare,
dubium ne sit, quia tunc ille est proprius Pa-
rochus; & denique hic dicitur, sicuti dicitur
de Parocho, cum de ejus præsentia ad
Matrimonium, nuper disputavimus.

4. Sed peccabit ne Parochus benedicens
conjuges alienæ Parochiæ?

Respondeo, quandoquidem is læderet Jus
alieni Parochi, & incurreret ipso facto in su-
spensionem modo dictam, ideo ex capite in-
cursus in suspensionem, aliquis posset excusa-
re à mortali prædictum Parochum, quia sicuti
nonnulli Doctores, quos ego alibi fecit vi-
docent pœnam, etiam ipso facto, suspensio-
nis, non esse signum obligationis sub mortali,
ita in casu hoc. Ex capite item læsionis Juris
alieni facile etiam quis posset excusare à mor-
tali eundem Parochum, si semel, aut iterum
alienam ovem benediceret, quando modicum
judicaretur esse præjudicium Parochi
proprii, non vero, quando sæpè, & cum gravi
ejusdem præjudicio. Ita de Fideli Eucharisti-
am semel, aut iterum suscipiente extra suam
Parochiam in Paschate, qui cæterum paratus
est, suum Parochum recognoscere, ita, in-
quam, ego philosophatus sum in opusculo
de communione, pari igitur modo posset ali-
quis philosophari in præsentis casu.

§. IV.

*Quonam tempore Benedictiones concedenda
non sint.*

1. **Q**uamvis Jure antiquo dies plures ex-
ciperentur, in quibus prohibitum e-
rat, Benedictiones conferre, hodie tamen Tri-
dentinum *b* prohibitionem restringit ad Ad-
ventum, & Quadragesimam his verbis. *Ab
Adventu Domini Nostri, usque in diem Epipha-
nia, & à Feria quarta Cinerum, usque in Osta-
viam Pasche inclusivè, antiquas solennium Nu-
ptiarum prohibitiones diligenter ab omnibus ob-
servari Sancta Synodus præcipit, in aliis vero tem-
poribus Nuptias solemniter celebrari, permittit.*

2. Hoc præceptum, quo solum prohiben-
tur dictæ Benedictiones (nam cæterum quo-
cunque tempore possunt iniri sponsalia, de-
nunciations fieri, contrahi Matrimonia, il-
laque consummari) censo *i* obligare sub

morta- Oblig

mortali. Ratio est, quia id præcipit Tridentinum in honorem, & reverentiam illorum dierum, sicuti præcipit Ecclesia jejunia, festos, dies, &c.

3. Præterea conjuges recipientes Benedictionem prædictis diebus, jubentur a separari ad arbitrium Episcopi, (sed certè excluso incontinentiæ periculo) quod si conjuges sic puniuntur, multò magis, & ipsi Parochi diebus illis vetitis benedicentes, erunt ad arbitrium ejusdem Episcopi puniendi, nam in Jure non adest pœna taxata, ut notat Aversa. b. Possè autem Episcopum dispensare, ut in dictis diebus Benedictio ex causa urgente (quæ certè rarissimè contingere potest) omittatur, decet Sanch. e.

4. Tempore interdicti localis generalis, vel cessationis à divinis dubitare quis possit, an confecti ita licitè queant ejusmodi Benedictiones, sicuti, ex probabilissima sententia apud Hurrad. d. de Interdicto, licitè possunt contrahi Matrimonia; & dubitationi respondendum est, negativè, id est, non confecti licitè. Ratio est, quia hæc sunt propriè officia Ecclesiastica, quæ tempore dicti Interdicti certo prohibentur. Vide de hoc nimis plura apud Boss. e.

§. V.

Quandonam, & sub qua obligatione à solenni traductione Sponsa in domum Sponsi sit abstinendum?

1. Quemadmodum urget prohibitio adhibendi Benedictiones tempore Adventus, & Quadragesimæ, ita, & traducendi Sponsam in Sponsi domum cum solenni Pompa; id enim videtur à Sacris Officiis Fideles avocare, quod pro Sacris illis diebus minus decet. Dico (cum solenni pompa) non enim vetatur simplex deductio Sponsæ in domum Sponsi.

2. Docet autem Sanch. f. pompam moderatam non asserre culpam ullam, paulò excedentem asserre venialem saltem, excedentem

vero ita, ut ex arbitrio prudentis, judicetur notabiliter detrahere Sanctis illis diebus, atque ansam dare aliis notabilis offensionis, & scandali, culpam asserre mortalem.

3. At Pont. g. quem sequitur Aversa h. docet, potius esse dicendum, absolutè mortalem culpam asserre, quia id grave præceptum est; Siquidem ejusmodi pompa interdicitur in reverentiam illorum dierum, sicuti de Benedictionibus à nobis dictum est §. præced. numero 2. & solum asserre culpam venialem ex parvitate materiæ, quando scilicet pompa est adeò moderata, ut ex illa parum detrahi sanctitati illorum dierum prudenter judicetur.

4. Profectò utrumque video probabiliter loqui: sed locutio Sanchi videtur esse castigatior, quia non est eodem modo sentiendum de Benedictionibus, quæ sunt officia Ecclesiastica, atque de hac pompa, quæ cum sit mere secularis, & extra sacra loca fiat, non statim attingere videtur, illorum dierum sanctitatem, illique statim detrahere, unde absolutè, & de genere suo mortale esse peccatum dicenda sit.

5. Puto denique, per se posse Episcopum dispensare, & concedere solennem dictam traductionem, si enim potuit §. præced. nu. 2. concedere Benedictiones in diebus vetitis, quæ sunt officia Ecclesiastica, multò magis prædictam pompam, quæ ex natura sua secularis est. Dico (per se) nam ex alio capite vix unquam poterit Episcopus illam concedere, nam cum ad dispensationem legislatæ à Summo Pontifice nequeat Episcopus, ut alibi dictum est, dispensare, nisi ex rationabili, & proportionata causa, quandonam hæc aderit in casu pompæ, de qua agimus? Quæ semper superflua, & prodiga consuevit esse, ac facile differri in aliud non Sacrum tempus potest.

* *

Finis Tractatus Sacri.

Mmm 2

TRACTA-

g Pont. lib. 6. c. 8. nu. 10. h Aversa. l. c. V. Non obligare.

f. Lib. 3. p. 10. p. 10. 2. 3. qu. 4.

g. In apud. C. 4. 4. 1. nu. 50.

h. Trid. 24. c. 10. ref. 1. 17. 17.

i. Aversa. 20. nu. 1. sec. 2. V. Oblig.